

Het Haagsche Bosch.

Heerlijk bosch van 's-Gravenhage,
Onvolprezen lustwarand!

J. VAN LENNEP.

De storm van den laatsten September heeft in hooge mate de aandacht gevestigd op het Haagsche Bosch, dat geteisterd is als misschien geen ander. Alle Hagenaars hebben in de week, die op den stormdag volgde, hun schreden naar het bosch gericht, en 't was met een gemengd gevoel van weemoed en bewondering, dat we 't oog sloegen op de verwoesting.

Want een Hagenaar heeft zijn bosch lief! Wat is die ingang, van het Voorhout af, majestueus, langs een veeldubbele laan van hooge boomen, tusschen het groote Malieveld, waar de soldaten geoefend worden, en den Koekamp, waar de sierlijke dam- en edelherten zich vermeien. En dan het bosch zelf met zijn breede rijwegen en kronkelende wandelpaden, waar rechts een beek door schijnt te slingeren; met zijn knoestige eiken en slanke beuken, vele Meters hoog oprijzend met hun gladde schors, eer ze zich vertakken en een prachtige kruin van lichtgroen gebladerte vormen; met zijn heerlijke vijvers achteraan rechts, waar de boomen hier neerhangen tot in het water, en waar daar de oever een fraai terras vormt. Inderdaad, ik wil gaarne de lezers van „Timotheüs" mededeelen, dat ik menigmaal naar het Haagsche Bosch ben gegaan, en langs die vijvers of door de Filosofenlaan (treffende benaming!) ben gewandeld, om in de rechte stemming te komen voor een natuurbeschrijving.

Doch mijn laatste wandeling in 't Haagsche Bosch was vergezeld van menige gymnastische toer. Ze zijn gevallen, honderden van de woudreuzen, misschien drieduizend, naar men schat, en ze hebben een groot stuk aarde met hun wortels overeind gezet, soms een paar Meters hoog. Geen pad kon meer begaan worden, en we gingen dus maar buiten de paden, en kropen onder de verslagenen door of klauterden er over. Met een gevoel van gemis zagen we de gevallen aan, en met deernis blikten we op de gebroken stammen en de afgerukte takken. Maar tegelijk werden we getroffen door het schilderachtige tooneel, dat de verwoesting aanbood, en merkten we op, hoe de groote open plekken, thans ontstaan, stellig weer nieuw

